

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

36 і 6 КОТІВ-

ДЕТЕКТИВІВ

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

36 і 6
КОТІВ.
ДЕТЕКТИВІВ

НАМАЛЮВАЛА
НАТАЛКА ГАЙДА

ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
ЛЬВІВ - 2017

– Привіт! Ми знову в ефірі, і з вами я, Коментатор-Чорний кіт. Ми раді вітати вас у помешканні пані Крепової та її племінника Стаса. У тій самій квартирі на першому поверсі, де одного дощового вечора знайшли собі прихисток тридцять шість великих і шість маленьких котів! Нині тут відбувається щось геть несподіване...

Кіт зупинився на мить і повів далі:

– Зараз про все дізнаєтесь. А моя інтуїція підказує, що починається нова котяча історія. Відчуваю це від кінчиків вусів до хвоста. Присягаюся своїм коментаторським язиком! Щоб я загавкав, якщо це не так. Ми на порозі пригод, згадаєте мої слова!

Чорний кіт виголошував свою бурхливу промову, стискаючи в лапі пластмасовий мікрофон, що підозріло нагадував сітчасті бігуді пані Крепової – на них вона крутить своє

волосся, щоб бути гарною. Ніхто в кімнаті не звертав уваги на базікання Коментатора, але це його аніскільки не бентежило. Він почувався так, наче на нього скеровано телекамери і світло софітів, немовби він був у прямому ефірі популярного телешоу, і сотні тисяч глядачів дослухалися до його слів. Кіт торохкотів, не замовкаючи.

Тимчасом у кімнаті й справді відбувалося щось доволі дивне.

Шість котячих гуртів завзято дряпали кігтями шість дерев'яних дощок, схожих на кухонні стільнички пані Крепової. На таких вона зазвичай розкачувала з тіста свої знамениті булочки.

За цим дійством спостерігав зі свого крісла Стас. Сидів, склавши руки на грудях, зусібч обліплений кошенятами. Малюки почувалися пречудово: Клаповух, Жабка-Сиволапка, Яків, Безжурний Кіт Гарольд Перший, Безжурний Кіт Гарольд Другий і найменший Круть, той, що з різними очима – жовтим і блакитним. Раз по раз, немов за командою, кошенята підводились і мінялися місцями. Щасливчик підлазив під Стасову долоню, заплющував очі й отримував свою порцію почухувань за вушком. Одначе Стасову увагу було прикуто до дорослих котів.

Підвальні коти дряпали найбільшу дошку. Хавчики мали свою. Кольорові – свою. І коти-танцюристи. І коти з сусідньої брами. Навіть жоржинки зтягли до себе на підвіконня плоский шматок дерева.

Що ж тут відбувалося?

Підвальні коти – так принаймні видавалося – бавилися у гру «Заграймо, браття, на бандурі». Ось завзято береться

до діла Кутузов, одноокий облізлий котяра-смугастик. Кільканадцять разів проводить по дереву розчепіренними кігтями, видобуваючи скреготливі звуки – й відходить убік, поправивши пов'язку на одному оці й підморгуючи другим.

А ось і чубастик Голота: струсонувши кульчиком у дірявому вусі, щосили шарпає по дереву пазурами й переможно скидає вгору кулак. Майстер! Брати-забіяки Хук і Джеб беруться грати на дошці в чотири лапи. Не припиняючи своєї одвічної штовханини, копаються задніми лапами. Породиста

Баронеса, лиса кішка-сфінкс, улюблениця пані Крепової, неспішно наближається до інструмента. Озирається й, зібравши зморшки на чолі, просить їй допомогти. Хлопці ставлять дошку на ребро, підтримують вертикально, а Баронеса сідає як арфістка і грає, немов на арфі. Артистично торкається обох боків дошки самими кінчиками доглянутих кігтиків, залишаючи на поверхні ледь помітні рисочки. Розважливий Бубуляк стоїть поруч і, похитуючи головою, бурмоче: бу-бу-бу-бу-бу...

Коти-хавчики. А ось і вони. Схилилися над своєю дошкою, звівши голови докупи. Шість потилиць, шість спин, п'ять хвостів. Стривайте, а де ж шостий хвіст?.. Ага, ясно. Сордель не має хвоста! Вгодований безхвостик, схожий на сардельку, помітно погладшав останнім часом. Його опасисту спинку не сплутаєш із жодною іншою. Надто з тією, що світить ребрами й хребтом. Це Хавчик, повсякчас голодний Хавчик. Апетит у нього – будь здоров, він їсть за трьох, але як був худючим, так і залишився, незважаючи на регулярне віднедавна, збалансоване й повноцінне харчування. Дякувати милосердній пані Креповій!

Хто тут іще? Плямки Ковбасюка. Довгі вуса Шпондермена. Ля Сосис... Шкур'як... Увесь гурт хавчиків у зборі. Щось наче риють там, де дошка. Чи з неї їдять? Нічого ж до ладу не роздивишся за їхніми спинами!

Кольорові коти сновигають туди-сюди повз прихилену до стіни дошку. Один дряпне, другий шкрябне, третій поскородить. Сірий, Білий-Альбінос, Рудий... А Коментатор-Чорний кіт? Де він? Працює язиком. Походжає від одного гурту до іншого, не припиняючи базікати. Репортаж із місця події – ось його робота.

Жоржинки де? На острові Сардинія. Ні, не на тому, що в Італії, а на тому, що в кімнаті на вікні – вони своє підвіконня так називають. Сар-ди-нія! Дуже смачна назва. Коли її чують чи вимовляють, усі восьмеро аж облизуються маленькими рожевими язичками: Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта... І Колетта з Маріеттою. Відкрили на Сардинії манікюрно-педикюрний кабінет, котячий салон краси, і дошка їм за пилочку для кігтиків править.

Танцюристи? Ось вони. У них професійні змагання в розпалі. Дошка на підлозі – це танцпол. Сольні виступи! Хтось один посередині, решта навкруг – притупують, похитуються в такт. Брейкер випишує брейк на самісіньких кігтях. Степко вибиває лапками степ. Вертун закручує свої знамениті дзиґи на спині. Дряпне – і перекинеться на спину, дряпне – і на спину, наче шліфує ушкрябини. Робокот посмикується, мов зламана іграшка, а пазурі працюють: шурх-шурх. Пушинка навшпиньки виробляє балетні па. Хвостуля-гімнастка вправляється, наче в танці зі стрічкою, зі своїм довгим хвостом. Лунає кігтяно-пазуряна музика: дряп-дряп, стук-стук, шурх-шурх... Дрюк-стяп-шрук!

Там, де коти із сусідньої брами, стоїть галас. Мурчик муркає, Нявчик нявкає, Сплюх мурнявкає. Бровчик, задержавши догори морду, точить кігті об дошку. Випишує бровами кумедні хвилі. Він таке ними виробляє, роззираючись навсібіч, що всі за животи хапаються.

Вразливий Беркиць ось-ось беркицьнеться додолу від надміру емоцій, але тримається, біднятко, терпить, шкода йому пропустити таку особливу атракцію. Навіть Чистюх не відволікається, не чиститься й не вилизується. Готується прийняти естафету від Бровчика. Зараз його черга дошки дряпати.

Що вони всі роблять? Навіщо?

– Я все поясню! – втручається Коментатор-Чорний кіт. – Я ж не дарма тут стою. Дайте сказати!

Перекладає з лапи в лапу мікрофон та ступає вперед.

– Не перемикайтеся, будьте з нами! З вами Коментатор-Чорний кіт, і зараз ситуація стане зрозуміла, як кружальце вареної ковбаски на вашій тарілці. Отже, слухайте...

РОЗДІЛ 1

Неймовірно важливу роль у житті може мати звичайна okazія. Одного вечора тридцять шість і шість котів випадково потрапили до помешкання пані Крепової та її племінника Стаса. Могли ж опинитися в іншому місці – і тоді хтосьна, як склалася б доля величенького хвостатого гурту. Одначе – подяка випадку! – опинилися саме там, де треба. Доля війнула хвостом – і вчорашні невдахи вже мають дах над головою, прихильність господарів і роботу в кав'ярні, що називається «36 і 6 котів». Танцюристами працюють.

І от Стас приніс додому дошку, шматок звичайної липової дошки. Притулив її до стіни, гукнув котів: «Свої пазурі, шановні, точить ось тут! Саме тут і ніде більше, чули мене? Не чіпайте, бовдури, меблів! Бо повикидаю за двері одного за одним усіх дряпунів!..»

Стривайте. Стас не міг таке сказати. Не така він людина, щоб виганяти котів. А сказав він насправді приблизно таке: «...бо пані Крепова не потерпить, щоби хтось псував домашній інтер'єр».

За кілька годин дошку вздовж і впоперек розписали глибокими подряпинами сорок дві пари – тобто вісімдесят чотири загалом! – передніх лапок. Дошку можна було викидати на смітник.

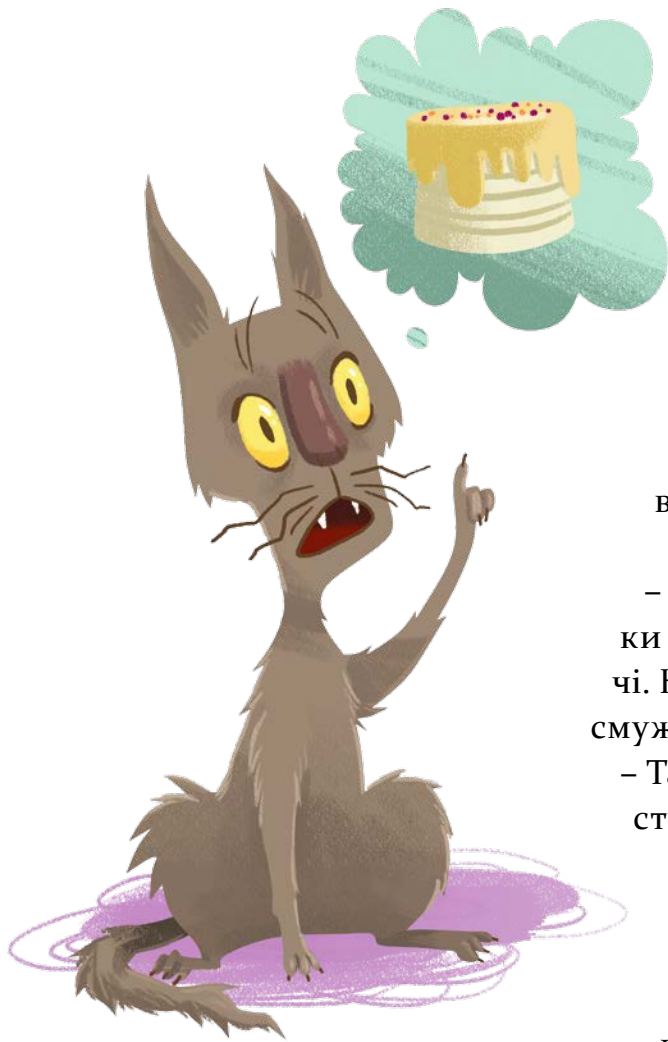
Стас підхопив її і рушив до кухні, але біля сміттевого відра зупинився. Поглянув на колективну роботу ще раз, притулив до стіни – замислився. Наблизився до неї. Коти – за ним. Відійшов на кілька кроків, мало не наступивши на Голоту з Кутузовим... Присів, примружився, не відводячи погляду від творіння. Коти теж поприсідали, принохуючись: що там таке? Що він побачив?

– Де у нас морилка? – Стас лягнув себе по колінах і рішуче підвівся. Пані Крепова стояла у дверях, витираючи руки об фартух.

– Морилка? – перепитала вона. – Коричнева така рідина? Для фарбування деревини? Он там, у шухляді.

Узяв Стас пляшечку морилки, губку для миття посуду і – раз-два-три – покрив поверхню дошки. Сам вимастився, проте задоволено гмикнув: тепер бачите?

І тут коти побачили...
Заглибини дерева про-
ступили в усій красі, ви-
явивши кожну рисочку,
кожен штрих.

– Картина! – ахнула
Пушинка.

– Справді картина, –
погодилася Хвостуля
й намалювала хвостом у по-
вітрі хвилі.

Кутузов примружився:

– Мені це кається, чи тіль-
ки так здається... Море, каро-
чі. Ніч, шторм... – і почухав свої
смужки.

– Та яке там море! – трохи від-
ступив Хавчик. – Ви звідси по-
гляньте. Хто ж мистецтво
впритул роздивляється?
Звіддала киньте оком –
одразу зрозумієте: це по-
верхня шоколадного торта.

З глазур'ю. Це торт, кажу вам. Смачнезний шоколадний торт.
Вигадали: море! – й ковтнув слинку.

– Ото й зроби собі поверхню торта, – відрубав Кутузов. –
А це море.

– Морський пейзаж! – підтвердила Пушинка.

Отак усе й почалося.

З картини, яку назвали «Мо-
ре хвилюється – раз». Це Яків
наполіг, щоб її якось назвали,
бо картина без назви – як кіт
без імені.

Наступного дня Стас роз-
дав хвостатим художникам
кілька основ для майбут-
ніх картин. А свою любу ті-
тоньку намовив зустрітися
з товаришками, погуляти
з ними в парку, розважити-
ся на гойдалках-каруселях,
поїсти морозива – відпочи-
ти, одне слово. Вихідний усе ж
таки!

Створив котам ідеальні умови.

– Творіть! – змахнув рукою. – Працюйте розкуто й натхнен-
но. Ваш дряпопис стане прикрасою нашої кав'ярні.

Коти нашорошили вуха.

– Дряпо... як?

– Дряпо... що?

– Мринь-бринь! Як ти нашу дряпню назвав?

– Який такий дряпопис?

– Бу-бу-бу-бу-бу...

– Шото я нічо не поняв. Що воно таке, га?

Стас підніс руки вгору, закликаючи до тиші.

– Оце ж воно і є! – показав на «Море хвилюється – раз». – Картина, що утворилася від котячих пазурів. Від шкрябання, подряпування, чухання, виточування кігтів об дерево. Одне слово – дря-по-пис. Абстракція на дереві. Наївне котяче мистецтво.

– Ну не знаю, – засумнівався Шпондермен. – Я на наївному мистецтві не дуже розуміюся. Я краще знаюся в класиці. Живопис там, акварель... Натюрморти... Шиночки, бекони, сальцесони...

– Ги-ги, намальовані? – уточнив Ковбасюк. – Ніц із того не буде! Що то за бекони-сальцесони, якщо їх не можна їсти? Ви гадають таке!

Попри певні суперечки єдина кімната у помешканні пані Крепової все ж таки перетворилася на майстерню дряпопису. Господиня розважалася з подружками в парку, а коти-дряпуни працювали, не покладаючи лап. Часу вони мали – до вечора, до повернення пані Крепової. Встигнути б іще й поприбирати після себе. Пані Крепова безладу не любить.

І от що цікаво: матеріал і кігті в усіх однакові, проте в кожній творчій групі виходило щось своє, особливе.

За кілька годин повітря в майстерні лиш ледь-ледь пахло морилкою, бо кімнату провітрили, поприбирали за собою. А готові картини виставили на розстелених під стіною газетах. Морський пейзаж і ще шість дощочок від кожної групи митців. Окрім малюків.

Пані Крепова відчинила двері, наспівуючи пісеньку. Зняла капелюшок, скинула туфлі й сказала:

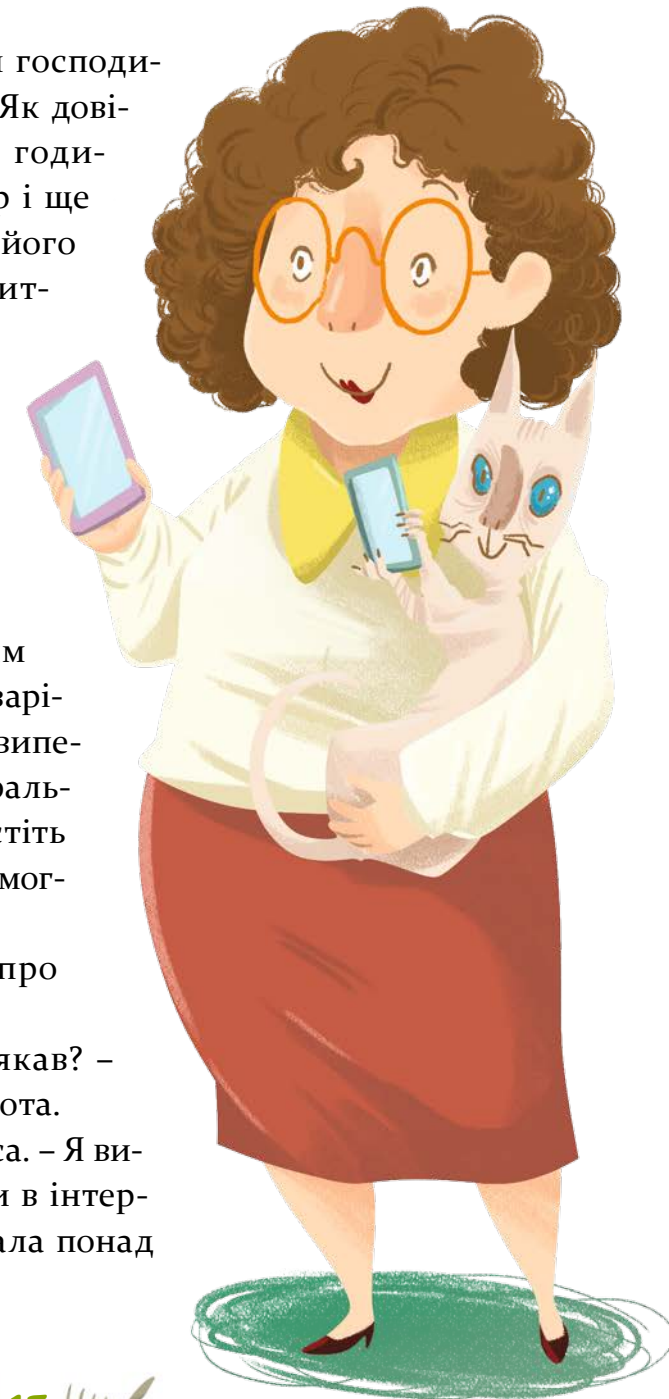
– «Витка троянда пані Крепової!» Це ви добре придумали. Покажіть-но, покажіть...

Усім аж заціпило. Звідки господиня дізналася про картини? Як довідалася, що підвальні коти години тому закінчили свій твір і ще півгодини сперечалися, як його назвати. Зупинилися на «Витка троянда пані Крепової». Малюнок ліній нагадував краєвид із вікна пані Крепової: перетинки драбинки, увитої пагонами троянди. Цим шляхом коти щоразу виходили надвір за потреби. Голота з Кутузовим добряче позмагалися щодо варіантів назв, пропонуючи наввипередки «Шлях до котячої вбиральні», «Хто крайній?», «Пропустіть мене без черги»... Однак перемогла пропозиція Баронеси.

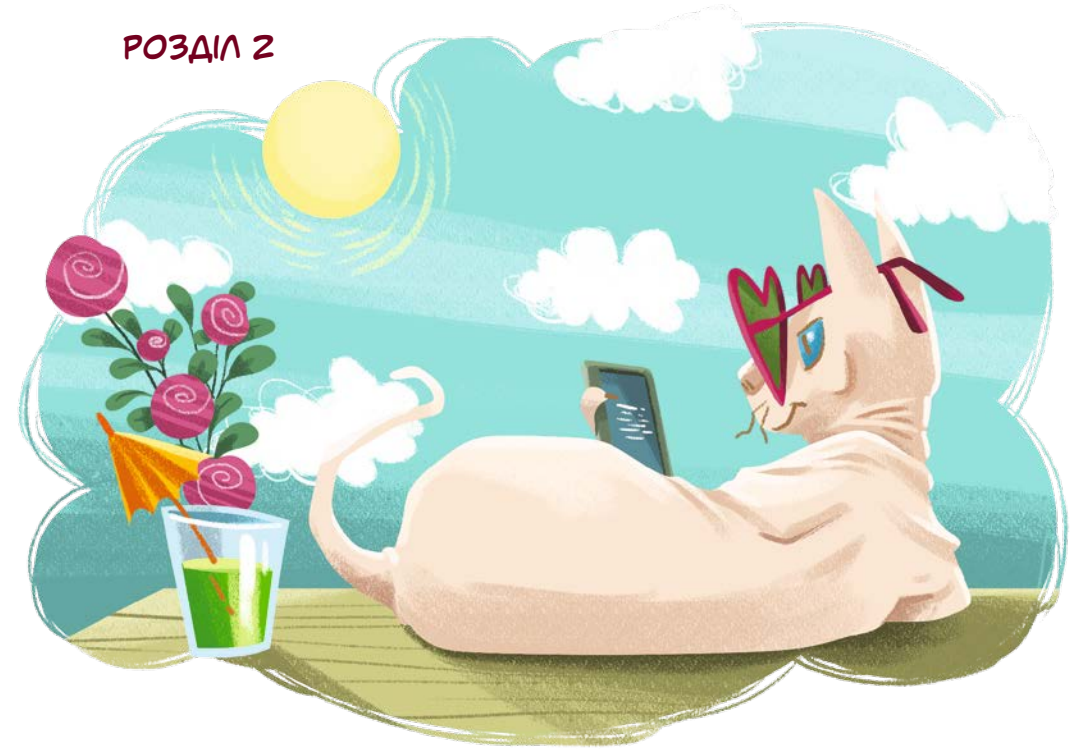
Як пані Крепова взнала про щойно завершену картину?

– Хто про в'ючку розп'якав? – смикнув себе за кульчик Голота.

– Це я, – відказала Баронеса. – Я виставила фото нашої картини в інтернеті. З підписом. І вже зібрала понад сотню лайків.

РОЗДІЛ 2

– А я побачила, – пані Крепова піднесла вгору свою мобілку, мовляв, отут на екрані й побачила. – У трамваї, коли додому поверталася.

Відколи Баронеса опанувала комп'ютер та отримала від господині мобілку в подарунок, вона стала активною користувачкою соцмереж. Навіть мала свою персональну сторінку! Виставляла в інтернеті різні світлини. Котячі селфі на балконі й у ванній. Фото друзів. Тарілки зі сніданками та вечерями. Булочки пані Крепової. А чого ж! Лисій кішці все дозволено. Її ніколи не сварили за те, що вона торкається лапками клавіатури. «Баронеса акуратна, – казала пані Крепова, – вона шкоди не зробить».

– Ви вже їли? Чим це пахне? І що тут роблять мої бігуді? – пані Крепова зупинила погляд на Коментаторові з мікрофоном у лапці й насупила брови.

Ото звичка! Ставити по кілька запитань одразу! На яке відповідати? На перше? На останнє?

Баронеса приймала повітряні ванни за віконною шибою. Ранковий вітерець обдував її безволосе рожеве тільце, від чого по шкірі бігли брижі. Кішка ліниво переверталася на підвіконні з животика на спинку, з боку на бік і мружилася на сонечко крізь чорні окуляри. Сьогодні вона має бути особливо ефектною. З легкою засмагою. Увечері в кав'ярні «36 і 6 котів» відкривається виставка котячого дряпопису.

Баронесине фото картини збурило неабияку цікавість в інтернеті – Стасові телефонували, запитували, де можна побачити решту робіт, коли відкриття виставки і чи буде фуршет. Коли ж урешті-решт подзвонили з телебачення і запитали

адресу, Стас із усією котячою компанією вирішили: чом би й справді не зробити експозицію у кав'ярні? Нехай люди подивляться на котячий дряпопис. З горнятками кави та чаю в руках. «І з булочками», – докинула пані Крепова.

Коментатор-Чорний кіт, почувши про телебачення, так розхвилювався, що заходився репетирувати перед дзеркалом. Досі з ним такого не траплялося. Він завжди імпровізував, говорив без жодної підготовки. Нащо йому репетиція?

Вирішили так: після обіду Стас заїде додому, забере котів і картини. Подальша програма: невеличкий танцювальний виступ на кав'ярняній терасі, а потім відкриття виставки і прес-конференція. Котам як авторам підготуватися відповідати на запитання відвідувачів та журналістів.

Поки всі збиралися та чепурилися, Баронеса ще трошки позасмагала на сонечку. Нарешті вирішила: годі. І через прочинену квартиру повернулася до кухні.

– Що це? – зустріла її Хвостуля, показуючи на лису кішку кінчиком хвоста.

– Це окуляри... – відповіла Баронеса, елегантним порухом знімаючи їх з носа.

Її вмить оточили схвильовані кішечки-жоржинки.

– Що з тобою, Баронесо?

– А що таке?

– Ти згоріла!

– Ти червона!

– Ти перегазо... перезаго-рала!

Баронеса випростала перед себе лапку, потім другу. Озирнулася на третю, четверту... І мерщій до дзеркала. Звідти на

неї дивилася зморщена мордочка з відстовбурченими багряними вухами. Навколо очей залишилися блідо-рожеві кола від окулярів – два острівки непопеченого тільця. А решта, тобто вся її шкіра, незахищена, ніжна й безволоса, від кінчиків вух до кінчика хвоста набула бурячкового забарвлення. Баронесу обдало жаром.

– Рятуйте, – промуркотіла вона. – Пече...

Хвостуля вже бігла до неї з пакетом холодної сметани.

– Де найдужче пече? Покажи.

– Спиная пече. А особливо вуха. І живіт, а найбільше лапки і потилиця. Щоки й підборіддя палають вогнем! І чоло. Скрізь пече. Горю, дівчата!

Добре мати справжніх друзів. Мить – і Баронеса вже лежала на постеленому для неї паперовому пакеті з гриль-бару.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.